

КАРТИЧКА ОТЪ АМЕРИКА

Есенният вѣтър нахлу въ градината. Люшна паяжинитѣ подъ лозницата, отрони три узрѣли праскови. Тѣ тупнаха на земята и се пукнаха отъ болка. Дигна отъ вжжето прострѣната да съхне детска риза и я прехвърли въ двора на съседитѣ. Подгони плахитѣ жълти листа. Тѣ запискаха като пиленца и хвъркнаха. Немирният вѣтър надникна презъ отворения прозорецъ въ стаята, грабна една пощенска картичка и я понесе навънъ.

— Крадецъ! — извика мастилницата, ала никой не я чу.

Картичката литна надъ градината, дълго се въртѣ и падна подъ лозницата.

— Ударихъ ли те? — попита тя земята. — Прощавай, стара бабо!

— Ти си толкова лекичка, че азъ дори не те усѣтихъ, — отвърна земята.

— Не може да бжде: цѣлъ небодопирачъ стоварихъ на гърба ти.

— Какво е туй небодопирачъ?

— Кжща на 75 етажа.

— Чудно! — повтори земята. — Азъ пъкъ не усѣтихъ.

— Защото си много стара и кожата ти е станала дебела и корава.

— Тя ще омекне, нека почне да вали есенният дъждъ, — продума земята и задрѣма, напечена отъ слънцето на сиромашкото лѣто.

— Олеле! — почна да вика нѣкой.

— Кой вика? — попита картичката.

— Азъ викамъ! — обади се сжщиятъ гласъ.

— Защо викашъ?

— Гони ме една лакома юрдечка.

— Защо те гони?

— Иска да ме изведе.

— Бѣгай насамъ!

Подиръ малко запѣхтѣната пристигна една черна буболечка съ рогъ на носа. Въ туй време юрдечката се провираше подъ плета и въртѣше главата си.

— Скрый се подъ мене! — прошѣнна картичката.

— Благодаря! отвърна буболечката, намърда се подъ картичката и притихна.

Юрдечката влѣзе въ градината и като съзрѣ падналитѣ праскови, забрави изведнажъ буболечката. Излапа прасковитѣ и си отиде.

— Излѣзъ сега навънъ, юрдечката си отиде, — рече картичката.

— Днесъ нали е задушница? Отивахъ да запаля една свѣщица въ гробищата за моето синче. Тѣкмо бѣхъ минала подъ плета и юрдечката ме подгони. Какъ съмъ бѣгала, единъ Богъ знае. Милото ми дете!...

— Отъ каква болестъ умрѣ твоето дете?

— Охъ, сестрице, то не умрѣ, ами го откраднаха отъ кжщи. Ние си живѣхме подъ една керемида, до напукалия дънеръ на прасковата. Преди единъ месецъ една голѣма ржка дигна керемидата, грабна синчето ми, сложи го въ една кутийка, пълна съ памукъ, и го отнесе нѣкжде. Ахъ, боже, колко плакахъ! Чудя се, какъ не потопахъ цѣлата земя съ сълзитѣ си. А ти откжде идешъ?

— Отъ Америка ида, бабо буболечке. Азъ съмъ пратеница.

— Отъ кого?

— Отъ момчето на оная майка, която седи на прозореца и плете чорапи. Знаешъ ли да четешъ?

— Не зная, сестро, ние буболечкитѣ, не ходимъ на училище.

— Тогава слушай да ти разкажа какво пише на гърба ми и другъ пжтъ за жива душа свѣщъ да не палишъ:

„Мила мамо, пристигнахме вчера въ Нью-Йоркъ. Седемъ деня пжтувахме презъ океана. По пжтя ни настигнаха цѣли облаци лястовички и кацнаха по вжжата на мачтитѣ, да се отморятъ крилетѣ имъ. Мамо, тука има подземни желѣзници и небодопирачи. На тая картичка ще видишъ небодопирача, въ който живѣемъ съ леля. Ние сме на 53-тия етажъ. Леля има едно момиченце американче, което приказва бѣлгарски. Много е миличко, съ руса косичка. Да знаешъ, мамо, колко се зарадва, като му подарихъ носорогчето въ кибритената кутийка. По цѣли дни играе съ него. А носорогчето расте, пълзи по сакситѣ и, щомъ се обади ридиото, то се спира на масата и почва да слуша. Цѣлувамъ те, майчице, и ти казвамъ „гут-бай“! Твойтъ синъ Бобчо“

— Чу ли, бабо буболечке, твоето носорогче е живо и здраво!

— Чухъ, сестричке, чухъ, — продума буболечката и сълзи рукнаха отъ очитѣ ѝ.

— Защо плачешъ?

— Отъ радостъ, сестрице.

Изведнажъ буболечката се обърна и бърже запълзѣ къмъ градинската врата.

— Кжде отивашъ? — попита картичката.

— Отивамъ да се кача на телеграфния стълбъ. Ще чакамъ да кацне нѣкой закѣснѣла лястовичка, която заминава за Америка.

— Какво ще проводишъ на синчето си?

— Много здраве, — отвърна старата буболечка и забърза нагоре по едно камъче.

А. Каралийчевъ

НА УЧИЛИЩЕ

На училището бѣхъ,
чудеса тамъ азъ видѣхъ:
въ градината,
гергини, гергини,
въ коридора
картини, картини.

Има тамъ и закачалка,
шапката да се закача,
но нали съмъ още малка,

столче нѣмахъ да се кача
и на прѣсти се надигнахъ,
ала пакъ не я достигнахъ.

Мама каза, щомъ самичка
закачалката достигна,
азъ ще стана ученичка.

И-ихъ, кога ще бжде!

В. Ив. Стояновъ

ГАТАНКА

Бѣла нива неорана
съ черно семе е посяна.
Тази нива плодъ ни дава,
сладко съ него ни гошава,
но гошавката богата
тя е само за душата.

Що е то?

Трайко Симеоновъ